

DANA DOGARU—Irina :

Dintotdeauna, omul a fost amenințat de tot felul de nenorociri — calamități naturale sau provocate de propria sa nechibzuință. Speța însăși e deopotrivă de puternică și de fragilă. Șansa ei de supraviețuire, elementul ei de rezistență și de continuitate este Ea, femeia, care, îndurând chinuri, luptându-se cu greutatea copleșitoare, înfruntând cu seninătate moartea, sacrificându-se de cele mai multe ori, a ridicat spre soare acel bulgăre de carne însuflețită căruia îi atribuim semnificația unui perpetuu început. Efortul ei nu este altceva decât cel mai

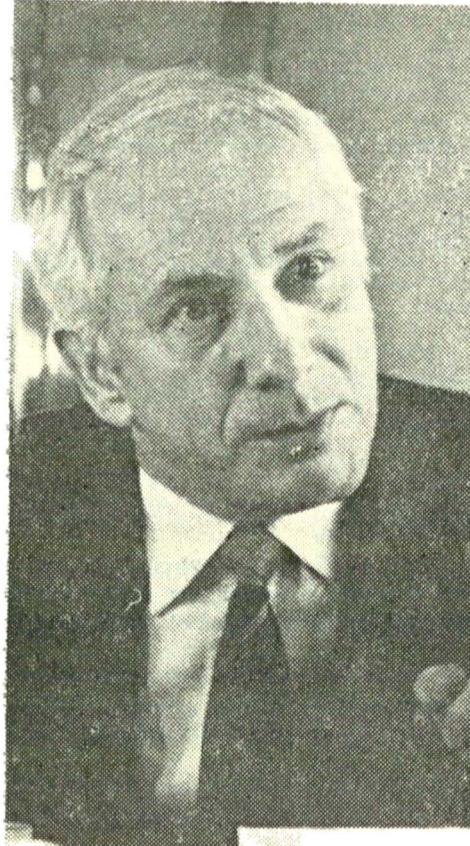
**„Matca“ de
Marin Sorescu
la Teatrui „Nottara“
Regia: Mircea
Cornișteanu.**

desăvârșit act de creație. În fond, creația nu este o manifestare de virtuozitate, ci o naștere.

Deci, tot ce știu în acest moment este că trebuie să nu realizez o faptă de virtuozitate, de măiestrie, ci să izbutesc o în-suflețire.

Ar trebui să spun «Irina sint eu». Așa ceva e imposibil; și nici nu e adevărat. Dar nici nu se poate preciza dacă acest personaj a apărut de aici sau de acolo, dacă e portretul acelei femei sau al alteia, dacă mă reprezintă pe mine sau eu o reprezint pe ea. Ce pot să spun este că personajele pe care le-am întru-chipaț pînă acum mă urmăresc, nu-mi dau pace, le-am născut din adîncul ființei mele, deci mă reprezintă într-un fel, dar mă și trădează, mă pot depăși.

Ca la fiecare rol, mi se înîmplă — situație pentru care, din fericire, eram pregătită de marca mea profesoară Beate Fredanov — să nu știu ce să fac, să fiu nehotărîită, și nimeni să nu mă poată ajuta. În această meserie, în afară de talent, ai nevoie de curaj, de tenacitate, de încredere în ceea ce-ți propui și totodată de neîncredere în puterile tale, de modestie, și mai ales de afecțiune, deși trebuie să ai tăria să rămii singur cu gîndurile și simțămintele tale. Nimeni nu-ți poate garanta reușita, și nici tu însuși nu poți fi sigur. Trebuie să te goleşti în întregime de tine, să scoți în afară nu numai ceea ce știi, ci și ceea ce bănuiești că ești. Toate acestea presupun o continuă tensiune.

ION SIMINIE – Moșul :

De câte ori încerc să definesc mobilul acestui dificil și complex personaj, apărut în cariera mea ca apelul matinal al unui ceasornic, îmi vin în minte cuvintele lui Argezi «Ce să mai caut la oameni, dacă m-am înțeles cu nemărginirea?»

În simplitatea-i de țaran, Moșul vădește o nobilă înțelegere a menirii omului pe pământ. Atitudinea sa în fața vieții și a morții este cea a unui înțelept. Își simte sfârșitul, și-l pregătește, și-l primește simplu și demn, fără lamentări, considerându-l un prag între ceea ce

simtăm și ceea ce vom fi. Ștăfeta vieții continuă, chiar dacă «etapa» lui s-a încheiat. La capăt de drum, nu frica îl domină, ci durerea că nu-și poate da duhul pînă nu-și vede născut nepotul. El se dorește continuat prin acest urmaș. Se va resemna să treacă hotarul abia atunci cînd «va veni altul în loc... să nu rămînă casa pustie».

Ciclul naștere-nuntă-moarte este în mintea lui un permanent prilej de sărbătoare — sărbătoarea înțelepciunii; se gândește deci ca pentru nuntă și cerecelor din jur să nu-l jelească «viii trebuie să se distreze, să-l distreze și pe mort, ca acesta să nu plece trist, cu gura strîmbă».

Această înțelepciune este reflectată și în planul existențial. Niciodată n-a simțit nevoia să-și pună întrebări cruciale, n-a conștientizat vreo dilemă. El știe să-nceapă un lucru, să-l facă bine, să-l ducă la bun sfîrșit și să înceapă imediat altul. Cu asta și-a umplut viața, din care poate că n-a priceput mare lucru. A trăit ca un stejar, nu îl-a durut niciodată nimic, decît sufletul. «Acu' nu mă mai doare nici sufletul, de-aia nu mă simt bine» — spune el. Dacă și-ar fi dorit un epital, cu siguranță acesta ar fi fost «slavă ție, viață!»

Sînt unele apropieri între mine și personaj, legate de origine, de structură, dar asta nu înseamnă mare lucru. N-am jucat pînă acum decît roluri de oameni care, într-o profesie sau într-alta, se pregătesc pentru lupta cu viața. Acum joc rolul unui om care se pregătește să moară, și la asta nu prea m-am gîndit. De fapt, nici el nu se gîndește la moarte, ci la viață, prin prisma sfîrșitului. Spune: «Nu ne gîndim la viață decît în ceasul din urmă. Cum am trăit eu pînă la vîrsta asta?»

Recunosc că mă apropii cu oarecare sfiială de acest minunat personaj creat de Marin Sorescu, dar doresc foarte mult să mă ridic la înălțimea lui.

Mă aflu într-o echipă alcătuită din Gilda Marinescu, Anda Caropol, și din „vechii” mei prieteni tineri Dana Dogaru, Horațiu Mălăele, Mircea Cornișteanu, cu care am colaborat foarte bine la **Acești îngeri triști**. Cred în ei, în calitățile și-n forța lor. În rest, sperăm!

Maria MARIN

VII TORUL ROL